

Tamara Belavá

Eliotovo dobrodružstvo

Za siedmimi horami za siedmimi dolinami ,kde sa voda sypala a piesok sa lial, bolo jedno veľké táborisko, kde sedel jeleň Eliot so srnkou Žizel a s kamarátmi Boogim a s Pánom Klobáskou. Boogi každý večer

rozprával strašidelné príbehy . „A tento príbeh bol o vlkovi Bambusovi, ktorý ich chcel zjesť, ale objavil sa veľký medveď, ktorý zareval a začal tancovať. Vlk Bambus sa veľmi zľakol a hneď utiekol, no medveď si myslel, že zvíťazil nad vlkom. Ale zmýlil sa, za ním stála veľká svorka vlkov, zaútočili na medveďa.“

„Á Á Á !“ zakričal nahlas Eliot a rýchlo skočil na strom, zošmyklo sa mu kopytko, spadol a zlomil si ľavý paroh. Eliot bol veľmi smutný, až sa rozplakal a rýchlo utiekol preč. Keď už nevládal, sadol si na kameň a začal opäť plakať. Po čase si uvedomil, že: „To nevádi, počas ruje mi aj tak odpadnú,“ povedal si Eliot. Rýchlo bežal naspäť, ale netušil, kde vôbec je. Bol aj veľmi unavený. „Na chvíľu si zdriemnem,“ povedal Eliot. Keď ráno vstal, išiel hľadať svojich kamarátov. Eliot našiel dedinku Terchová pri Malej Fatre. Eliot bol veľmi hladný, a tak išiel na lúku, kde bolo malé krmidlo. Eliot si všimol na strome malý domček. Išiel k nemu bližšie a videl tam človeka. Eliot ale netušil, že to bol zlý poľovník Šon, ktorý práve držal pušku. Zlý poľovník Šon si potichu mrmlal popod nos: „Už konečne budem mať večeru!“ Poľovník Šon zamieril a stlačil spúšť. Prvýkrát netrafil a Eliot rýchlo utiekol. Eliot bol veľmi vystrašený a uvedomil si, že to tu nie je bezpečné. No ale kamarát Boogi, Pán Klobáska a Žizel boli veľmi vystrašení, a tak Eliota začali hľadať. Eliot si nevedel rady, ale si všimol milú a peknú tetu, ktorá mala okolo seba veľa vtáčikov a iných zvieratiek. Eliot vedel, že ona nebude taká ako poľovník Šon. Teta začala pekne spievať. Eliotovi sa to veľmi páčilo, rozhodol sa, že pôjde za tetou. Tete sa páčil Eliot. Snažil sa Eliot všetko povedať, čo sa stalo, ako sa stalo a ako sa volá, ale teta mu nerozumela. Teta začala rozprávať Eliotovi, ale on tiež netušil, čo hovorí, ale pochopil, že sa volá Snehulienka. No kým sa Boogi, Pán Klobáska a Žizel snažili hľadať Eliota, ocitli sa na druhom konci dediny Terchovej. Žizel pozná túto dedinu, pochádza z nej, narodila sa tu, aj ju tu vychovali. Ale raz jeden chlapček otvoril plot a celé stáda utiekli do lesa. Žizel túto dedinu ani nespoznala. Práve išli okolo veľkej reštaurácie, ktorá sa volá Rataui. Varia tam ľudia, myši i potkany. A je tam šéf, ktorý sa volá Rataui a tak

isto pomenoval aj svoju reštauráciu. Opýtali sa Ratatuiho, či nevidel jeleňa Eliota. „Nie nevidel,“ povedal Ratatui. No potom išli okolo lúky, ktorá bola Žizel známa. „A ten dom na strome je, zlý poľovník Šon!“ „Pozor, bežte!“ poľovník Šon začal strieľať. Ani raz sa netrafil. Boogi po ceste zbadal automat s čokoládami a chrumkami. Celý automat prevrátil, rozbil sklo a všetky čokolády a chrumky zjedol. Po ceste počuli niekoho smiať sa, až to krochalo. Boli to tri prasiatka. Pán Klobáska sa spýtal troch prasiatok: „Nevideli ste jeleňa Eliota?“ „Áno, videli sme smiešneho jeleňa bez parohu, veď práve sa na ňom smežeme.“ Žizel sa spýtala: „A kde je?“ „Tam za budovou,“ povedali tri prasiatka. Rýchlo Boogi, Pán Klobáska a Žizel utekali za Eliotom. Boogi až od radosti zareval. „Vy ste ma našli!“ povedal Eliot. Ale Žizel zabudla, kde je les. Snehulienka im cestu ukázala a všetci rýchlo bežali do lesa a tábora. Založili oheň. Keď sa zatmelo, Boogi mal rozprávať strašidelný príbeh, ale rozhodol sa, že dnes bude rozprávať príbeh celému lesu, čo dnes zažili.

Hanna Ďureje

Letná stanovačka

Začiatok leta priniesol horúčavu, akú zvieratka už dávno nezažili .

Tri prasiatka, sedem kozliatok a ich kamarátka Červená Čiapočka sa dohodli, že prežijú krásny víkend na stanovačke .

„Ahojte, kamaráti!“ zakričali prasiatka, keď zbadali kozliatka, ktoré už chystali táborák .

„Ahojte, a poďte, už vás čakáme, je tu aj Čiapočka,“ ktorá priniesla koláče od starej mamy.

Prasiatka sa potešili a hneď museli ochutnať. Ohník praskal, osvetľoval miesto, kde kamaráti veselo vyhrávali a tancovali .

Chceli zabudnúť na zlého vlka. Vôňa dymu sa šírila doďaleka a vlk spiaci v skalnatej štrbine rozšíril nozdry a otvoril oči . „To nie!“ zašomral, „kto to len môže byť?“

Ťažko sa zdvihol a vybral sa za vôňou a zvukom ohňa. Schovanému za stromom ho obľial pot, keď zbadal, kto je pri ohni. Veľmi ťažko nabral odvahu a vyšiel z úkrytu .

„Dobrý večer,“ povedal. Nastalo úplne ticho. V očiach kamarátov sa zračil strach.

„Prosím, nebojte sa!“ zvolal, „som veľmi osamelý a nemám žiadnych kamarátov. Môžete mi odpustiť“?

Čiapočka podišla dopredu a povedala: „ Pod' si k nám sadnúť a zabaviť sa .

Kristián Jánoš

Záchrancovia.

Bol raz jeden deň a všetci títo záchrancovia sa stretli na určitom mieste, teda v základni. A potom im zavolali Batman a Superman, aby išli do Las Vegas, na poker. Batman povedal, že pôjde, ale iba na 3 hodiny, lebo majú ešte stretnutie s Herkulesom, Spidermanom a Thorom, lebo chceli ísť zachrániť ľudí pred goblinmi, tak potom prišli, začali bojovať a vyhralo dobro nad zlom. Keď bol už večer, rúcali sa stromy a veľmi fúkalo, tak sa všetci rozdelili.

Bianka Janovová

Rozprávka o rozprávke

Bolo leto... Išla som na prechádzku s kamarátkou. A šli sme na ihrisko. Keď som videla, kto tam je, skoro som odpadla. Na lavičke sedeli psíček a mačička, so siedmimi trpaslíkmi sa hrali Popoluška a Zlatovláska. A ako sme sa prechádzali, počuli sme Janka a Marienku, ako sa dohadujú na hre. Keď sa konečne dohodli, začali sa hrať. Začalo sa stmievať, a tak sme s kamarátkou odišli spať k babke tak, ako sme chceli. Ale miesto babky na posteli ležal vlk a pri ňom sedela Červená Čiapočka. Tak sme radšej odišli ku mne domov. Ľahli sme si a hneď sme zaspali. Uprostred noci zazvonil zvonček. Vstala som a keďže som bola rozospatá, tak som slimačím -- takže pomalinkým tempom -- došla k dverám. Otvorila som dvere a uvidela som tam: psíčka a mačičku, 7 trpaslíkov, Popolušku, Zlatovlásku, Janka, Marienku a strigu. Keď som si myslela, že sú tu všetci, zem sa trikrát otriasla. Začala sa dvíhať strecha a obrovský obor nazrel dnu. Hromovým hlasom povedal: „Zajtra odchádzame do Rozprávkova.“ Zlatovláska pokračovala: „ Tak sme sa Ťa prišli spýtať, či zoberieš kamarátku a pôjdete s nami.“ Prikývla som s poďakovala som sa. Dvere sa zavreli samy a keď som ich znova otvorila, už tam nikto nebol. Šla som si ľahnúť. Ráno som všetko porozprávala kamarátke,

vychystali sme sa a zrazu sme boli pri vlaku. Vstúpili sme a všetci, čo ma včera navštívili, tam boli. Vlak sa zastavil. Otvorili sa dvere a uvideli sme velikánsky zámok. A tak, až doteraz, sa s rozprávkovými postavami zabávame na nádvorí.

Sofia Kulisievičová Výlet

Jedného dňa sa vybral Mickey Mouse na výlet do Trnavy. Ale keďže nechcel ísť na výlet sám, tak behal po celej rozprávkovej dedinke(v ktorej bývali rozprávkové postavy) a všetkých sa pýtal, či s ním niekto nechce ísť na výlet do Trnavy.

Ako prvej sa spýtal Popolušky, no tá mu povedala, že nemôže, lebo musí upratovať a umývať celý dom. Tak išiel k domčeku Gasgasa(ktorý bol myšou rovnako ako Mickey). „Ahoj," pozdravil Mickey pozerajúc sa na Gasgasov domček, ktorý bol taký maličký, že Mickey si musel dávať pozor, aby ho nerozšliapol. Zaklopal na dvere maličkom, keď vtom sa dvere na domčeku otvorili a vyšiel z nich maličký ospalý Gasgas. Mickey znova pozdravil „ Ahoj, Gasgas, nechcel by si ísť so mnou na výlet?" Gasgas bol taký šťastný, až vyskočil. „ Že váhaš!" zakričal Gasgas. „Podme rýchlo, aby sme nič nezmeškali!" Išli ešte po jedného priateľa, lebo, ako sa hovorí, do tretice všetko dobré. A tak zaklopali na predposledný domček, v ktorom bývali Simpsonovci. Ich dom sa volal Evergreen Terrace 632. Mickey teda zazvonil. Otvorila mu Marge, ktorá povedala, že sa spýta, kto chce z ich rodiny ísť. Po chvíli vybehla z dverí Líza. „Ahojte, veľmi rada s vami pôjdem, rada zisťujem nové veci, a keď sa vrátim, napíšem o tom referát," povedala Líza a ešte na chvíľu sa vrátila dovnútra. Ale ako rýchlo odišla, tak sa aj vrátila so svojím saxofónom v ruke. „Keď nám bude cesta pridlhá, začnem hrať, aby sme sa nenučili," povedala Líza. „No tak nestráčajme čas a podme!" povedal Mickey.

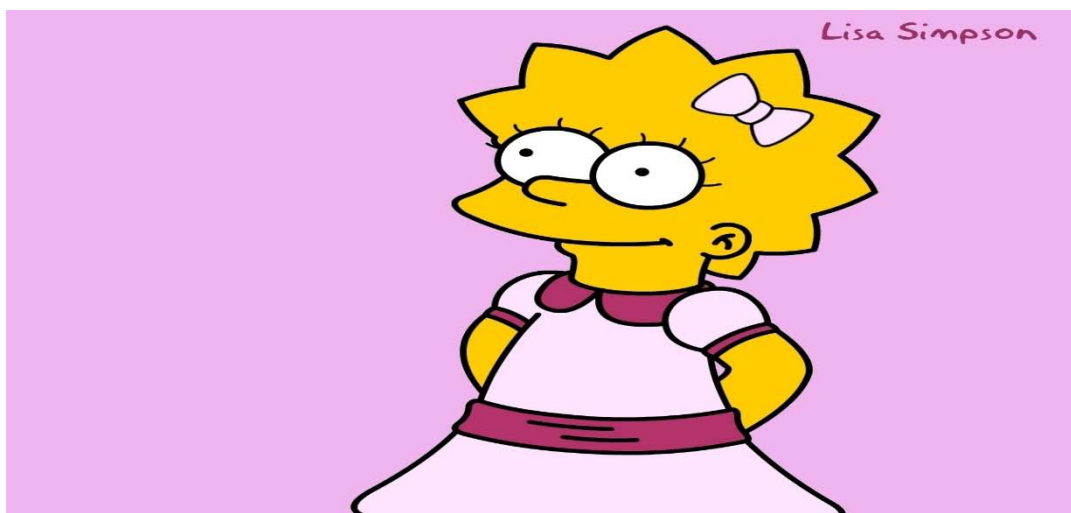
Ako tak išli, narazili na rieku, ktorá im krížila cestu a nebol na nej žiaden most. Líza sa vystrašila. „ A čo teraz? Sme stratení!" Gasgas si odfúkol. „ Žiadny problém," v tej chvíli Gasgas zapískal a o chvíľu sa pri nich zhrklo asi sto myší s rôznymi drievkami a paličkami. Gasgas opäť zapískal a myši sa dali do stavania mosta. O chvíľu pred nimi stál krásny novučičký most. Všetci traja poďakovali a myši sa rozprúchli. „ Tak a teraz nám už v ceste nič nestojí," skonštatovala Líza. A naozaj, mala pravdu, celú cestu im nič neskrížilo cestu. Spríjemňovali si ju tým, že Líza hrala na saxofóne, Gasgas do toho pískal a Mickey spieval. Práve Mickey spieval sólo, keď Líza zakričala: „Sme tu!" naozaj sa ocitli v Trnave. Líza vytiahla svoj fotoaparát, fotila všetko čo, jej prišlo na oči: kostoly, hradby, Trojičné námestie ba dokonca aj ľudí. A tak stretla aj mňa, pozdravila ma a spýtala sa, či si ma nemôže odfotiť, pretože v ich svete takto ľudia nevyzerajú.

Tá veta ma zarazila, skôr tie slová -- v ich svete. Veď svet je len jeden. Ten

náš. No vtom k nej pribehol Mickey Mouse, ktorý jej pošepol, že o ich svete nemôže nikomu z ľudí hovoriť. No mňa veľmi zaujímalo, o akom svete to hovorila, tak som išla za nimi s túžbou, že mi o „ich svete" povedia viac. Tak som ich zastavila a pýtala som sa na otázky, ktoré mi práve v tej chvíli vírili hlavou. „Sú aj iné svety okrem nášho?" alebo „Nezdáte sa mi len?" Mickey trval na tom, že mi nič nepovedia, no Gasgas a Líza ho prehlasovali. Mickey nakoniec predsa len povolí: „No dobre, tak jej to povedzte, ale iba jej!" Líza a Gasgas mi teda odpovedali na všetky moje otázky, no ja som chcela ešte jednu vec, navštíviť ich svet, pretože čím viac mi o ňom rozprávali, tým viac ma fascinoval a tým viac som ho chcela navštíviť. Gasgas povedal Mickeymu: „Veď už aj tak všetko vie, tak prečo by nemohla ísť s nami?" Mickey povedal: „Asi máš pravdu, tak teda poďme naspäť."

A tak zasa išli naspäť po kamennej cestičke, po novopostavenom moste, ale v tom Mickey zastal a spýtal sa ma: „Naozaj tak túžiš navštíviť našu dedinku, aj keby si za to mala niesť následky?" „Áno," odpovedala som. „Tak prejdi tadeto," ukazoval na niečo, čo som ja zrejme nemohla vidieť. Líza mi pošepkla, že je tam čarovný portál, ktorý oddeľuje náš svet od ich sveta. Tak som teda prešla, a hľa, bola som celá akoby nakreslená. Zakričala som: „Wau, to je úžasné!" Líza a Gasgas mi ukázali svoje domy, aj veľa iných vecí. No keď som sa pozrela na hodiny na ich veži, vystrašila som sa. „Veď už je desať hodín večer, už musím ísť!"

A tak som bežala, bežala, až som sa dostala naspäť k portálu, prešla som do nášho sveta, hlavne naspäť domov. Doma som si rýchlo ľahla do postele a zaspávala s myšlienkou, že na svete nie sme sami, a iba ja viem, že existuje aj iný svet, ten ROZPRÁVKOVÝ.

O smutnej tabuli

Za siedmimi horami a siedmimi dolami bola v škole jedna veľká tabuľa. Nikto ju nemal rád a nikto sa o ňu ani nestaral. Keby nemala dve kamarátky Červenú Čiapočku a strigu, bola by úplne celý život sama a nemal by ju kto umývať a bola by celá špinavá.

No tabuľa mala aj úhlavného nepriateľa, ktorý sa volal Grázlik Gabo. Ten tabuli robil všetky možné zlé veci a Gabovi to takto prechádzalo veľmi dlho. No jedného dňa si to Červená Čiapočka a striga všimli. Premýšľali nad tým veľmi dlho. Striga sa zdvihla, pozrela sa Červenej Čiapočke rovno do očí a povedala : „ Dnes to vyriešim ja, ale nabudúce na to budeš úplne sama.“ Zrazu strigy niet, bola fuč ! No Červená Čiapočka ani nespala, premýšľala nad tou vetou celú noc. Ráno vošla do triedy a nemohla uveriť vlastným očiam! Grázlik Gabo umýval tabuľu. Zrazu jej do ucha niekto zašepkal: „ Keď niečomu veríš, splní sa ti to !!“ A Červená Čiapočka strigu už nikdy nevidela.

Z rozprávky do rozprávky

autor: Veronika Minárechová

Jeden veľmi známy autor písal niečo, čo sa volá kniha. Bol do toho písania taký zahrúžený, že až ďaleko predaleko bolo počuť jeho pero ako píše. Keď existujú niekde v niekoho hlave rozprávkové postavičky, tak to písanie jedna z nich počula. Aká postavička? No predsa taká, ktorú každý, skôr každé dievča pozná. Bola to Snehulienka. Povedala siedmim trpaslíkom a zvieratkám: „Ahojte, jeden pre mňa odniekiaľ veľmi známy človek si niečo píše. Ale ja ani za svet neviem, kto to je. Zavolajte aj ostatné postavičky, spolu sa k nemu dostaneme. Trpaslíci to povedali sove z rozprávky Macko Puf, Šrekovi, Santovi, ale ten nemal čas, tak nemohol k nim prísť. A spolu sa dostali k oknu spisovateľa. A jeden trpaslík sa opýtal: „To je ten človek?“ Snehulienka odpovie: „Áno, to je on.“ Šrek na to: „To jeeeeeeee sipovateľ.“ „Ale nie, to nie je sipovateľ, ale spisovateľ,“ odpovie sova. Ani neviem ako, ale dozvedel sa to aj Turbo. Keď Turbo preletel cez okno, tak ten papier vyletel, nie sipovateľovi ale spisovateľovi z rúk a odletel.

Koniec

Samuel Mlej

Rozprávkový deň v škole

Raz som v škole písal rozprávku. A tu mi na lavicu skočil Káčer Donald prestrojený za Superkáčera a hneď odskočil. Vedľa lavice mi spievali Šmolkovia. Uvedomil som si, že tento deň je rozprávkový. Pozrel som sa von a tam drak. Letel tam drak!!! Ale nedokážem písať a pozeráť naraz. Vonku sa rozprávajú draci, ale neviem po dračovsky. Len rozumiem, že sa rozprávajú o nás. Do triedy prišli pokemoni a s nimi aj ich tréneri. Na telesnej sme šplhali. Alvin a Čikmankovia dostali jednotky. Na technike zas Pat a Mat robili búdku pre vtáčiky, samozrejme, nespravili to úplne najlepšie. Tom a Jerry sa zas po celej škole naháňali a všetko rozbili. Tento deň bol super !!!

Nina Odehnalová

Cesta do rozprávkovej ríše

Raz pani učiteľka Bobuľová navrhla deťom výlet do školy v prírode. „Ale pani učiteľka, ako to všetko zariadime?“ spýtala sa Anetka. „Neboj, to už mám všetko vyriešené,“ odvetila pani učiteľka. V tom momente Mišo Anetku poťahal za vlasy. „Au, čo to robíš?!“ nahnevala sa Anetka. „Nerob mojej najlepšej kamarátke zle!“ rozhorčila sa Viki. „Ja ani s Kubom nebudem počúvať tieto sliepky,“ zafrflal Mišo. Takto sa to opakovalo celý celučičký týždeň.

„Autobusár už nakladá kufry, pod' sem, Max!“ rozkázala pani učiteľka Bobuľová. „Veď dobre!“ unudene sa ozval Max. „Deti, vľavo sedí 2.A a vpravo 2.B! A nezabudnite sa zapásať!“ kázala pani učiteľka. „Áno, pani učiteľka!“ obidve triedy zahučali.

Už prišli do školy v prírode. „Ja vás rozdelím do skupín, každý budete mať svojho animátora a svoju chatu. Anetka, Viki, Ninka a Sára, vy budete mať animátorku Betku a vaša chata je číslo štyri. Kika, Timea, Dominika a Emma, vaša animátorka je Katka a vaša chata je číslo štyri. Mišo, Kubo, Timo a Filip, vaša animátorka je Petra, vaša chata je číslo sedem. Matúš, Martin, Andrej a Max, váš animátor je Alex. Ja budem v prvej chate.“ oznámila pani učiteľka Bobuľová.

Všetci si vybalili veci do svojich chát. „Deti, dajte si do batôžteka pitie, opaľovací krém, repelent proti komárom, na hlavu si dajte šiltovku a slnečné okuliare. Každému dám obložený chlebík na cestu, lebo ideme do lesa!“ povedala pani učiteľka Bobuľová. Všetci išli s pani učiteľkou a veľmi sa tešili.

Po troch kilometroch pani učiteľka Bobuľová zadrela: „Deti, počkajte ma tu, je tu malinový ker a urobíme si piknik. Len tie maliny musím nazbierať.“ Pani učiteľka sa sústredila na zbieranie malín a deti sa zatiaľ rozutekali a vôbec si ich nevšimli.

Chalani natrafili na akýsi veľký dom. Kubo zaklopal a odtiaľ vyšiel veľký zelený zlobor, ktorý sa volal Shrek. Všetci sa zľakli. „Chodte preč! To je len varovanie!“ zhúkol Shrek. „Áno, ánoo, veď užžžž iddemme,“ povedal traslavým hlasom Kubo.

Anetka, Viki, Sára a Hanka boli v komnate, kde spala Šípková Ruženka. „Ona je ale riadny spachtoš! Ešte stále spí!“ čuduje sa Sára. „Ale ona sa popichala na kolovrátku, preto stále spí!“ odvetila Viki.

Timea a Dominika sa zatiaľ učili čarovať s Harry Pottrom, učili herbológiu ako správne zasadiť mandragoru a z jej kriku môžeme odpadnúť.

Nakoniec všetci našli pani učiteľku a stretli sa na Popoluškinom bále a boli tam všetky rozprávkové bytosti. Červená Čiapočka im pomohla nájsť cestu domov, zbalili sa a autobusár ich zaviezol do školy. Potom pre všetkých prišli rodičia a išli domov.

Kristína Pospíšilová

Komiks

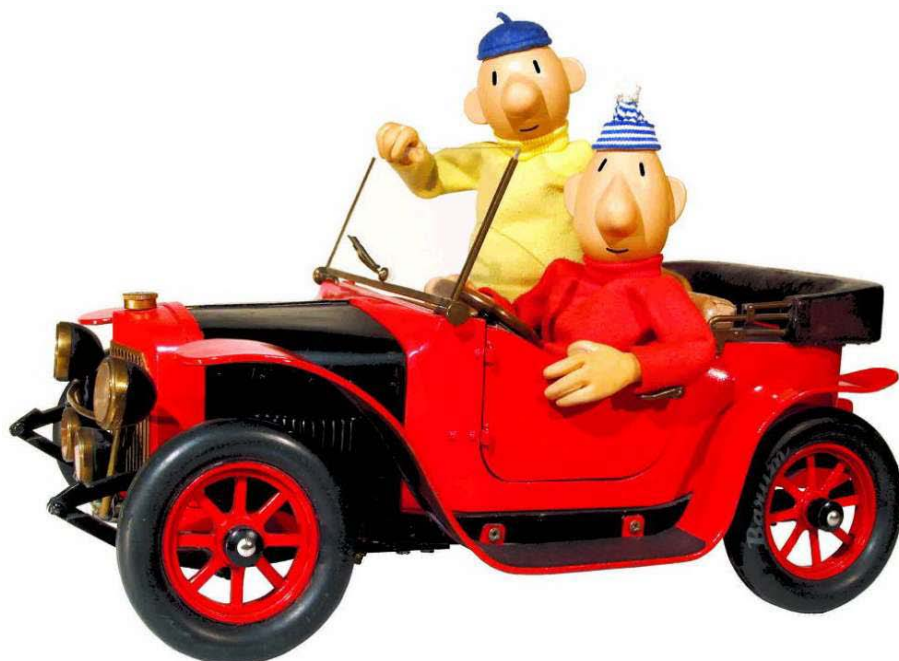
Jedného dňa prišiel Janko Hraško domov. A doma sa nudil. Nevedel, čo má robiť. Našiel si v zásuvke stolíka starý komiks. Začal čítať. V jeho izbe sa otvorila brána. Nevedel, či tam má ísť. Povedal si: „ Hmm, neviem, či tam pôjdem.“ Tak tam išiel. „ Búúúúm!!!“ Janko Hraško spadol na zem. „ Aú, to bolelo,“ povedal. Postavil sa a išiel ďalej. Stretol tam strigu. Striga mu povedala: „ Kto si, mládenec?“ „ Ja som Janko Hraško.“ „ A ako sa ty voláš?“ „ Ja som striga,“ povedala, „ tu je to nebezpečné, zapamätaj si.“ „ Dobre,“ povedal Janko Hraško. Išiel, išiel a stretol Červenú Čiapočku. „ Ty si kto?“ pýtala sa. „ Ja som Janko Hraško, čo sa tu deje?“ „ Tento svet je zakliaty.“ „ Aha.“ „ A kto tu vládne v tomto svete?“ „ Zlý čarodejník.“ „ A ako sa volá?“ „ My to meno nikdy nehovoríme.“ „ Volá sa profesor Machuľa,“ povedala Červená Čiapočka pošepky. „ Ja?“ „ Áno, ty!“ Tak išiel ďalej. Išiel, išiel. Janko Hraško si nevšimol, že pred ním bol veľký hrad. Narazil do brány. „ Tresk!! Aú, myslím že som si zlomil nos.“ Pozrel sa pred seba a povedal. „ Vau, to je veľký hrad.“ Išiel potichu do hradu, ale tam boli nebezpečné psy.“ Tak išiel za kráľom. „ Prepáčte, že vás vyrušujem pri ničení sveta.“ „ A čo chceš odo mňa?“ „ Nič.“ „ Nechcem, aby ste zničili celý svet.“ „ A prečo?“ „ Chcem, ABY SME ŽILI v zdraví a šťastne.“ „ Hmm, no tak dobre,“ povedal.

Juraj Racik

Pat a Mat

Jedného dňa si Pat a Mat zavolali, že sa stretnú. Keď sa stretli, išli na ryby a tam sa to začalo. Po ceste sa im pokazilo auto, a tak si povedali, že ho opravia. Jeden zobral pítku, druhý kladivo a pohroma bola na svete. Pat povedal Matovi: „Načo máš tú pítku?“ A Mat na to: „Ja neviem. Nič iné si tam nemal.“ Pat mu povedal: „Dones vrtačku!“ A Mat: „A kam ju chceš zapojiť?“ Tak sa rozhodli, že ďalej pôjdu pešo. A tak to skončilo.

Lenka Rapavá

O vymyslenej rozprávke

Nuž, raz v jeden krásny slnečný deň sa v mestečku Rozprávково prechádzali dvaja bratia Pat a Mat. Stretnú Mášu, ktorá si pohopkáva a spieva si. Pýtajú sa teda: „Máša, kde si nechala medveďa Miška?“ „On zostal doma, varí kašu,“ odpovedala Máša. Keď sa Máša pobrala domov, stretla Harryho Pottera, Popolušku, Šípkovú Ruženku, Červenú Čiapočku, kozliatko, prasiatko a Snehulienku so siedmimi trpaslíkmi. Len tak kráčajú, ale strašne po sebe kričia, rozkrikujú a hádajú sa. „Ja som z najkrajšej rozprávky!“ kričala Popoluška. „No to ani náhodou!“ odpovedala Ruženka. „Hmmm..., určite, ja som tu predsa veľký čarodejník,“ ozval sa pyšne Harry. „To sa ozval ten pravý, čo odišiel z Rokfortu iba preto, aby sa mohol chvastať, že porazil zlého čarodejníka Voldemorta,“ smiali sa Snehulienka a sedem trpaslíkov. „No vy radšej nič nehovorte, bola si hlúpa, keď si zjedla to otrávené jablko,“ ozvala sa Šípková Ruženka znova. „A ty? Ved' si sa pichla na kolovrátku,“ nedala sa Červená Čiapočka. „Ved' ty si sa nechala zožrať vlkom!“ povedalo prasiatko. „Aj ty, keď ti zbúral tvoj domček,“ kričalo kozliatko. Keď ich začula Máša aj Pat a Mat, utekali ku starostovi mestečka (k Zlatému tátošovi), ktorý docválal k nim. „A dost!“ skríkol Zlatý tátoš. „Nikto tu nie je hlúpy, všetci sme z tých najkrajších rozprávok!“ povedal tátoš. Na ďalší deň zazvonil zvonček na kostolnej veži a to bol koniec tejto rozprávky.

Tri nezbedné prasiatka

Raz sa 3 neporiadne prasce túlili lesom. Bol krásny jarný deň, keď v tom narazili na krásnu kamennú vilu starého šedivého vlka. V tých malých kotrbách im prišlo na um preskúmať a presnoríť toto obydlie.

Prvé, to najchudšie ale najodvážnejšie prasa, sa rozhodlo, že dom sfúkne. Fúka a fúka ostošesť, ale s domom to nič neporobí. Podpichuje a rýpe do svojich bratov, aby mu pomohli. Druhé, škvrnité prasa, navrhuje, aby dom podpálili. Z vrecka vyťahuje cigarety a zapaľovač. To viete, prasiatka neboli žiadne neviniatka, ale miestni výtržníci a vagabundi. Ponúkne svojich bratov cigaretou a so zapaľovačom začne podpaľovať dom. Dom nie a nie chytiť.

Po márnej snahe svojich 2 bratov prichádza na scénu tretí z bratov exotov. Je to bývalý kriminálnik, a preto navrhuje, aby sa do domu vlúpali a preskúmali, čo sa v ňom nachádza. Tak podišli k dverám. Pri dobýjaní sa dnu lomcovali ťažkými dverami tak hlasno, že zobudili aj spiaceho vlka. Vlk bol práve po nočnej a oni ho vytrhli z tuhého spánku. Vlk bol strážca miestneho lesa, dozeral na poriadok a chránil zvieratá pred miestnou krvilačnou beštou Červenou Čiapočkou. To malé zviera Červená Čiapočka terorizuje zvieratá už dlhší čas. Jediný, kto si s ňou vie dať rady, je vlk.

Keď prasiatka zistili, ku komu sa vlámali, priam onemeli a zbledli. Vlk v tom rozrušení a amoku vzal svoju palicu a prasiatka vyobšívaj, až sa im zo srsti prášilo. Na túto príučku nezabudnú do konca svojho života. A aké plynie z toho ponaučenie? No predsa nefajčite, lebo budete mať slabý dych a nekradnite pretože, keď vás chytia, tak to bolí.

Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Ryan Mahlangu

Kamaráti

Jedného dňa boli štyria kamaráti večer v lese. Volali sa Gulliver, Máša, Profesor a Líška . Vtom z oblohy spadol veľký kameň. Keď sa ho dotkli, začal žiarit'. Všetci odpadli.

Keď sa prebrali, zistili, že majú nadprirodzené schopnosti. Gulliver získal obrovskú silu, Máša vedela založiť oheň očami, Profesor sa vedel premiestniť z jedného miesta na druhé. Líška získala schopnosť byť neviditeľná. Rozhodli sa , že to využijú, aby sa stali pánmi sveta .

Robili si, čo chceli. Gulliver preniesol Veľký Čínsky múr do Ameriky. Líška sa nepozorovane dostala do každej banky, zobrala si peňazí koľko chcela. Vďaka Profesorovi mohli byť každý deň na inej časti planéty. Mášine schopnosti využívali na to, aby sa ich všetci báli.

Tamara Tarabíková

Máša stretla svojich kamarátov

Máša a medveď sa vydali na cestu za svojím kamarátom tučniakom Pinguin. Išli na vlak a stretli Shreka. Máša sa ho opýtala: „Kam ideš?“ Shrek odpovedal: „Idem na severný pól.“ „ To je dobre, lebo ideme aj my.“ „ Môžem ísť s vami?“ opýtal sa Shrek. Máša prikývla: „Áno.“

O pár hodín vystúpili z vlaku a stretli Janka s Marienkou. Opýtali sa ich, kam idú. Povedali, že idú do Grónska a že idú s nimi. Keď prišli, tak Máša videla Pána Klobásku a išiel smerom na severný pól. Šiel s nimi. Keď boli v lietadle, Máša musela ísť na WC a stretla na ňom ježibabu: „Nevidela si Janka a Marienku?“ „Náhodou som ich videla, sú tam vzadu,“ Ježibaba sa poďakovala a išla za nimi. Keď sa let skončil, všetci vystúpili a rozišli sa. Máši bolo smutno. Povedala mackovi: „Macko, je mi smutno, v lietadle sme sa smiali, hrali sme sa..., keby ten let trval dlhšie.“ „Máša, ideme predsa za Pinguinom, s ním je vždy sranda!“ „Áno, máš pravdu,“ povedala Máša, a keď prišli k tučniakovi, tak sa hrali, smiali, Máša bola nadšená a šťastne sa vrátili domov.

Lukáš Vančo

Súťaž

Jedného slnečného dňa išli kamaráti z rôznych rozprávok spolu na súťaž. Išli spolu Káčer Donald, Kocúr v Čižmách a Jupiter z Klubu záhad. Na súťaži stretli Legolasa z Hobita, ktorý sa vyťahoval, akú ma presnú mušku. Potom stretli Harryho Pottra, ktorý lietal na svojom nimbuse. Nakoniec stretli myšky z Popolušky, ktoré sprevádzal jeden veľmi milý kôň. Prvá súťaž bola dostať sa z labyrintu. Legolas strieľal svoje šípy, aby sa dostal na vrch labyrintu a mohol sa pozrieť, kde je cieľ. Harry Potter lietal na svojom nimbuse ponad labyrint. Myšky uháňali na koni po celom labyrinte, ale naši hlavní hrdinovia mali nevýhodu. Táto súťaž bola za 500 bodov. Vyhral Harry Potter. Druhé kolo bolo lukostreľba, tiež bola za 500 bodov. Prvý išiel Jupiter, ale trafil len do modrého kruhu. Druhý išiel Káčer Donald, ten trafil biele. Tretí Kocúr v Čižmách, ale trafil tiež iba modré, potom Harry Potter - trafil do čierneho. Myšky mali svoje malé luky aj malé šípy. Obe ale trafili do červeného. Nakoniec išiel Legolas, ktorý trafil žlté a vyhral. Posledná súťaž bola skákanie vo vreciach a bola za 1000 bodov. Všetci sa stále predbiehali, ale nakoniec prišli naši hlavní hrdinovia, všetci ako prvý, všetci naraz dostali trofej, o ktorej ani nespívali a delili sa o ňu až na veky vekov.

